

İktidar Can Çekişiyor

MHP destekli AKP-Saray Rejimi tikanmanın da ötesinde can çekişme aşamasına ulaşmış durumdadır. Ancak durumuna toz kondurmamak için toz pembe bir tablo çizme çabaları devam ediyor. Basın üzerindeki zifiri karanlık sansür, kolluk kuvvetleri eliyle uygulatılan devlet terörü, yaşamın her alanında hissedilen baskılar, yasalarda yapılan ve demokrasinin son kırıntılarını da ortadan kaldıran uygulamalar ile hiç bir şey yokmuş gibi davranmaya devam ediyorlar. Bu normaldir. Hiçbir diktatörlük kendi kendini feshetmez ve çekip gitmez.

Yalan makinesi tüm hızıyla çalışmaya devam ederken, bu ülkede yaşayan insanlar gerçeği her gün kendi tenlerinde görüyor ve hissediyorlar. Hayat pahalılığı son yılların en üst düzeyine yükseldi, bunun karşılığında işçi ve emekçi ücretleri sadece yerinde saymakla yetinmiyor, yükselen hayat pahalılığı karşısında alım gücü endeksine göre günden güne azalıyor. İşsizler, emekliler ellerine geçen "harçlık" denebilecek maaşlarla hiç bir temel ihtiyaçlarını gideremiyorlar. İşsiz olup da işsizlik istatistiklerinde gözükmeyen ve hiç bir sosyal haktan yararlanamayan yoksullar felaket kavramının bile durumlarını açıklamaya yetmediği koşullarda yaşamda kalma mücadelesi veriyorlar.

Sıraladığımız bu toplum kesimleri nüfusun en az yüzde seksenini oluşturmaktadır. Ülkede değişimin dinamiği bu toplum kesimlerinin hareketlenmesine bağlıdır. İşçi sınıfının ve yoksulların "artık bıçak kemiğe dayandı" demelerine ramak kaldı. Aslında bu duruma çoktan gelindi, ancak kimi öznel yetersizlikler ve nesnel "gerçekler" taşın yuvarlanmasına bugüne dek engel oldu. Sendikaların savaştan olmayışı, sınıf örgütlerinin yetersizlikleri ve de partimizin henüz yeniden örgütlenme aşamasında olması gerçekleri yansıtırken, gözükən o ki, bıçağın kemiğe dayanması koşulları tüm bu eksikliklerin ve olumsuzlukların bir anda sıcak mücadeleler içinde aşılmasını ve sorunların çözülmesini de beraberinde getirecektir. Sınıfın gücüne, toplum dinamiklerinin niteliğine bağlı olarak bugün eksik kalan yanlarımız sınıf savaşımının pratiği içinde tamamlanacaktır. Tamamlanmalıdır, biz de ona hazırlanıyoruz, çünkü sınıf savaşımı eksik ve hataları affetmez.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 12 Haziran 2020 Tarihli Açıklaması

15 - 16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin 50. Yılında Yeni Direnişler İçin İleri!

Adalet Partisi'nin girişimi ve Cumhuriyet Halk Partisi'nin desteğiyle özünde DİSK'in güçlenmesini engellemeye ve hatta kapatılmasına neden olacak yasa değişikliği Meclis ve Senato'dan geçtikten sonra işçi sınıfı demir yumruğunu ülke gündemine indirdi. 15-16 Haziran 1970 Büyük İşçi Direnişi budur. Burjuvazi ve iktidarı işçi sınıfının ülkede genel direniş ilan etmesi ile geri adım atmak zorunda kaldı. Onaylanan işçi düşmanı yasayı iptal etti. 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin niteliksel tarihi önemi budur.

Onbinlerce işçinin fabrikalardan akın akın yürüyüşe geçmeleri, sendikal konfederasyon farkı gözetmeksizin dayanışma içinde birlikte eyleme çıkmaları işçi dayanışmasının eşsiz örneklerinden biridir. Niteliksel olarak bu nokta yakalandığı için, niceliksel olarak bu güç yaratılabilmektedir. Burjuvazi tedirgin olmanın da ötesinde ürkmüştür ve bu gücün karşısında geri adım atmıştır. Ne ki, burjuvazi intikamcıdır, unutmaz... Bu tarihsel direnişin intikamını kendi açısından 12 Mart 1971 faşist askersel darbesi ve uyguladığı katliamlar ile almıştır.

15-16 Haziran 1970 Büyük İşçi Direnişi, o dönemde sınıf hareketi için eyer alan tüm devrimci ve demokratik siyasal güçlerin ortak hareketi, pratikte oluşan eylem birliği ile başarılıdır. DİSK etrafında kenetlenen ve destekleyen tüm devrimci güçlerin birlikte bir hedefe yönelindiklerinde neyi başarabilecekleri egemen sınıfları, burjuvaziyi korkutan belirleyici etmen olmuştur. Burjuvazi, devrimci güçlerden intikamını alırken bu etmeni merkeze koymuştur.

Burjuvazi devrimci güçlerin üzerine bu denli sert giderken aynı zamanda 1974 yılından itibaren ülkede gelişen devrimci güçlerin yığınsallaşması ve mücadeleyi yükseltmelerinin koşullarını da yaratmıştır. Türkiye Komünist Partisi'nin 1973 Atılım'ında da gerek 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin ve de gerekse 12 Mart faşizminin uygulamalarına tepki ve bunların bütününden çıkarılan dersler vardır.

Günümüzde işçi sınıfı çok daha ağır baskı ve sömürü koşulları altında yaşamaktadır. Sendikal örgütler neredeyse işlevsizleştirilmiş, bölünmüş ve mücadele yetenekleri sınırlandırılmıştır. Siyasal alanda, 12 Eylül faşizmi ve Sosyalist ülkelerde yaşanan karşı-devrim sonucunda sınıfın siyasal örgütlenmesi yetersizlikler içermektedir. Parlamenterizm, legalizm ve reformizm işçi sınıfının sendikal ve legal siyasal örgütlenmelerinde bir gelenek haline dönüşmüştür. Adlarında "sol", "sosyalist" ve hatta "komünist" ibaresi taşıyan legal partiler işçi sınıfından kopuk birer küçük-burjuva, aydın kulüpleri niteliğindedir.

Sınıf hareketi içinde bir zehir gibi yerleşen parlamenterizm, legalizm ve reformizm eğilimlerini aşmak, onları etkisiz kılmak ancak işçi sınıfı içinde kök salmış sınıfın politik örgütünün güçlenmesi ile mümkündür. Türkiye Komünist Partisi bu amaçla örgütleniyor, işçi sınıfı içinde bağlarını güçlendirme görevini en başa koyuyor. Bugün, Kürt ulusunun eşit hakları ve özgürlüğü ile Türkiye işçi sınıfının kurtuluşu mücadelesi arasındaki bağı doğru bir biçimde kuramayan, TC ideolojisinin esiri durumuna düşen hiç bir hareket, işçi sınıfının mücadelesine politik önderlik görevini yerine getiremez.

15-16 Haziran 1970 Büyük İşçi Direnişi'nin 50.yılında, işçi sınıfımızın, ezilen yoksul halklarımızın savaştan ve sömürsüz bir düzen mücadelesinde sonuç alıcı yeni direnişler geliştirmeleri işçi sınıfının politik örgütlenmesinin işçi sınıfı içinde kök salması ve birleşik devrimci mücadelenin yükseltilmesi ile mümkün olacaktır. Türkiye Komünist Partisi bu amaç için örgütleniyor ve mücadele ediyor.

Türkiye Komünist Partisi

Merkez Komitesi

12 Haziran 2020

Birleşik Devrim Mücadelesi ve Anti-Emperyalist Demokratik Halk Devrimi'nin Önemi Üzerine

o Ali Oktay KAYA

Türkiye Komünist Partisi Program Taslağı Türkiye devriminin yolunu birleşik devrim süreci olarak tarif ediyor. Kesintisiz bir süreç olarak Sosyalist Devrim'e yükselecek olan Anti-Emperyalist Demokratik Halk Devrimi niteliği ve onun açılımı bu sürecin görevlerini önümüze koyuyor.

Türkiye devrimi, işçi sınıfı öncülüğünde ve işçi sınıfının iktidarı olan Proletarya Diktatörlüğü hedefiyle ön görülmektedir. Partimizin tüm taktik ve stratejileri bu temele oturmaktadır. Kürt halkının özgürlüğü, diğer ulusların eşit hakları, hakları gaspedilen ve asimile edilmeye çalışılan Alevi toplumunun kültürü, yok sayılan Ermeni, Rum, Asuri-Süryani, Ezidi ile tüm azınlık kültürlerden ve uluslardan yurttaşlarımız ancak birleşik bir devrimci mücadele sonucunda elde edilecek kazanımlar ve ulaşılabilecek hedeflerle özgürleşebileceklerdir. Ancak partimiz ulusal ve kültürel özgürlük ve hak eşitliklerinin elde edilmesini Sosyalist Devrim miladına bağlamamaktadır. Sürdürülecek kesintisiz devrimci mücadele süreci bir bütün olarak bu özgürleşmenin adımlarını içerecektir. Mücadeleye katılmak dahi özgürleşmenin ilk adımını oluşturmaktadır. Dolayısıyla, hem günümüz koşullarında birleşik devrim mücadelesinin gereklerini yerine getirmek, hem de süreci sonuna kadar ilerletecek mücadelenin bir parçası olmak, bugünden adım adım mesafe kat etmemizi beraberinde getirecektir.

Kürt ulusal sorununun çözümü nihai olarak Sosyalizm koşullarında mümkün olabileceği de, o amaca ulaşmak için ihtiyaç duyulan mücadele anlayışı ve kültürünü yaratmak bugünden mümkündür. Bugün bu mücadelenin yükseltilmesi, güçlerin birleştirilmesi, giderek genişletilmesi her zaman için egemen sınıfların planlarını bozacak bir özellik taşımaktadır. Onlar ezdikleri ve sömürdükleri sınıf, halk ve kültürlerin kendileri dışında örgütlenmelerini istemezler. Onun için kendi kurdukları partilerin çevrelerine toplamak isterler. Bu tabuyu kıran örgütlenme anlayışları onlar için tehlike arzettiğinden, burjuva demokratik alanda dahi olsa yaratılan birleşik mücadele araçlarını düşman görürler ve yok etmeye çalışırlar. Buradan çıkarmamız gereken en doğal sonuç, düşmanın istediği ve rahatsız olduğu araçları yaratma görevidir.

Bugün Sosyalizm amacı olmayabilen, ancak sınıfsal olarak ekonomik ve sosyal nedenlerden dolayı, ulusal ve kültürel olarak sosyal ve demokratik nedenlerden dolayı bir araya gelmesi mümkün olan kesimleri birleşik mücadeleye yönlendirmek işçi sınıfının politik örgütünün güncel en önemli görevleri arasındadır. Bugünden bu kesimleri bir araya getirmeden, çeşitli araçlarla örgütlenmeden, sayılarını her geçen gün genişletmeden, yarın için Sosyalizm mücadelesine nasıl kazanabiliriz? Bu nedenden dolayı, tüm ekonomik, sosyal ve demokratik istemler alanında mücadeleyi, zaten bu sorunların gerçek çözümünü Sosyalizm'de olacak mantığı ile ertelemek, komünistlerin yaklaşımı olamaz.

İşçi sınıfının mücadelesi tüm sözü edilen bu katmanların istemlerini kapsamaktadır. Bu doğrudur. Ve onun için, nasıl ki, işçi sınıfının mücadelesini her gün adım adım örüyor ve örgütleyorsak, bu halkların ve kültürlerin mücadelelerini de at başı birlikte örgütlenme görevi ile karşı karşıyayız. Son tahlilde tüm bu faaliyetler sınıf mücadelesinin kanalından büyük bir güce dönüşecektir.

Bu konu güncel olarak neden bu kadar önemlidir? Bu sorunun yanıtını vererek konuyu biraz daha açmaya çalışalım. Partimiz, Anti-Emperyalist Demokratik Halk Devrimi'ni şöyle tarif ediyor: **"Anti-Emperyalist Demokratik Halk Devrimi, reformlarla yetinen, kapitalizmin çerçevesine sıkışıp kalan bir süreç değildir, anti-kapitalist, anti-oligarşik ve anti-faşist bir içeriğe sahiptir. İşçi sınıfı öncülüğünde gelişecek Devrimci Halk Ayaklanması'nın ilk sonuç alıcı aşaması olacaktır. Bu aşama, burjuva iktidarının çözümlenmesi, emperyalizme bağımlı ekonomik ve politik yapının sarsılması, ulusal kaynaklara dayalı sanayi ve üretimin geliştirilmesi, ulusal sorunun çözümü konusunda ilk somut sonuçların elde edileceği bir süreçtir."** Bu amaç, Türkiye egemen sınıflarının, burjuvazisinin ve devletinin uykularını kaçırın bir amaçtır. Ama sadece ülkede yönetiyor gibi gözüken devlet ve iktidarların değil. Aynı zamanda Türkiye'deki İşbirlikçi Oligarşik'in patronları olan başta ABD Emperyalizmi olmak üzere emperyalist merkezlerin de... Unutulmamalıdır ki, ülkede devleti ve yönetimi elinde bulunduran tekeli burjuvazi işbirlikçidir, ipleri emperyalist merkezlerin ellerindedir. Bu emperyalist merkezler ise dünya, bölge ve Türkiye'nin bu üçgen içinde oturması gereken yerde tutulabilmesi için çeşitli senaryolar ve tercihler

geliştirebilirler. Dün TSK'nın vesayeti altında ülkenin yönetimini elinde bulunduranlar da, sonrasında Erdoğan, Fethullah ikilisini göreve getirenler de, daha sonra da Erdoğan ile Fethullah ortaklığının son bulması ile Erdoğan, Fethullah ve Gül üçgenini birbirlerinin alternatifi olarak ellerinde tutup türlü senaryolar hazırlayanlar da aynı emperyalist merkezlerdir.

Bugün faşizan, MHP destekli AKP-Saray Diktatörlüğü de ABD sayesinde Ergenekoncu, Gladycocu güçler ile Erdoğan ve avanesinin vitrine oturtularak uzlaştırılması ile sahada bulunmaya devam edebilmektedir. Alternatif oyuncuları hazır. Gül himayesinde Babacan ve çevresinin daha burjuva demokratik söylemler ile yedekte tutulması ve varolan Rejimin ensesinde Demokles'in kılıcı gibi hissettirilmesi yine ABD'nin alternatif senaryosudur. Devlet ve iktidar kurumlarında pay ve söz sahibiyken sınıf mücadelesinin, devrimci güçlerin, komünistlerin ve yetmiyormuş gibi Kürt Özgürlük Hareketi'nin en sert karşıtı olan Fethullah Çetesi, bugün gerçek komünistlere göz kırpmıyor ama "sol", "sosyalist" ve kendini "komünist" olarak adlandıran bir dizi çevre, grup ve partiyle sadece görüşmekle kalmıyor, onları çeşitli biçimlerde destekliyor. "Düşmanımın düşmanı dostumdur" mantığı ile beş yıl öncekinden tam tersi taktik yaklaşımlar sergiliyor ve bizim aklı evvel "solcularımız" da bu yaklaşımlara çanak tutuyor.

Başta ABD olmak üzere emperyalist merkezler çoklu senaryo ve alternatifleri ile Türkiye'de ne olursa olsun söz sahibi olarak kalmak amaçladıkları. Bu amaçla Alevi Demokratik Hareketini de, Kürt Devrimci Demokratik Hareketini de, kimi "sol" ve "sosyalist" görünümü liberal çevreleri de kontrol altında tutmaya, içlerine sızmaya ve kendi amaçları için yönlendirmeyi sürdürüyor. İşte, Anti-Emperyalist Demokratik Halk Devrimi'nin güçleri ve onların oluşturacağı Devrim Cephesi bu oyunu bozacak yegane yapılanmadır. Bu konuda Program Taslağı şöyle diyor: **"Temel olarak Türkiye İşçi Sınıfı Hareketi'nin Devrimci Güçlerinin taşıyıcısı olacaktır; Kürt Özgürlük ve Ulusal Demokratik Hareketi'nin, Devrimci-Demokratik Alevi Hareketi'nin, Anti-Kapitalist, Devrimci Müslümanların, Demokratik Çevre Hareketleri'nin ve Devrimci-Demokratik Kemalist güçlerin birlikteliği ile bu süreç geliştirilebilecektir. Türkiye Komünist Partisi, özünde tümü TKP kökenli olan, Türkiye Devrimci Hareketi içinde 1971 öncesi ve sonrası oluşan tüm siyasi hareketleri, parti ve cepheleri, Türkiye İşçi Sınıfı Hareketinin, Devrim Cephesi'nin, partimiz TKP ile birlikte, temel politik bileşenleri olarak nitelendirmektedir."**

Bir konuya dikkat çekmek istiyoruz. ABD'deki düşünce ve strateji kuruluşları üç alternatif üzerinde çalışırken sınıf güçlerinin mücadelesinin güçlenmesi koşullarında ülkede bir iç savaş yaratmaya yönelik hazırlıkları da elden bırakmıyorlar. Bir yandan verili MHP destekli AKP-Saray Diktatörlüğü'nün sivil ve paramiliter faşist silahlı örgütlenmesini destekliyorlar, diğer yandan potansiyel olarak ellerinde ülkeyi bir savaş ocağına çevirecek Sünni-Alevi çatışmasının alt yapısını oluşturuyorlar. Kürt Özgürlük Hareketi'ni bölücülük ile suçlayan merkezler, aslında kendileri emperyalizmin bölgedeki çıkarlarına uygun ve koşut olarak sonu bölünme ve parçalanmalarla sonuçlanacak iç savaş planları geliştiriyorlar. Bu amaçları için ise hem verili iktidarı, hem faşist güçleri, hem de Alevi ve Kürt çevreler içinde hazırlıklarını sürdürüyorlar. Unutulmamalıdır ki, Emperyalist merkezler, Türkiye İşçi Sınıfının Devrimci Güçleri ile Kürt Devrimci Demokratik Özgürlük Hareketi'nin birleşik mücadelesinden son derece rahatsızlar. Onun için de, iki güç içinde kendilerine özgü sızma ve yönlendirme çalışmaları sürdürüyorlar. Alevi Demokratik Hareketi açısından da konu benzerdir. ABD merkezli düşünce ve strateji kurumlarında görevlendirilen devrimci mücadeleye ihanet etmiş ajanlar Alevi hareketini ABD ve Alman emperyalizminin politikaları doğrultusunda yönlendirme çalışması yürütüyorlar.

Anti-Emperyalist Demokratik Halk Devrimi'nin toplumsal güçlerinin birleşik mücadelesi ve politik yönetimi, emperyalist merkezlerin tüm bu sızma, yönetme ve yönlendirme stratejilerinin tek panzehiridir. Anti-Faşist, Anti-Kapitalist ve Anti-Oligarşik bir karaktere sahip olacak olan Anti-Emperyalist Demokratik Halk Devrimi, emperyalizmin tüm verili ve alternatif planlarını boşa çıkaracak nitelikleri içeriğinde barındırmaktadır. Türkiye Komünist Partisi'nin Program Taslağı'nın sınıf düşmanımızın ötesinde, sağdan ve "sol"dan bu denli hedefe konulmasının altında yatan temel nedeni de, Sosyalist Devrim'e yükselecek Birleşik Devrim Mücadelesi'nin anlamı da budur.

Türkiye Komünist Partisi ‘Tarihi’ Değildir, Yasaklıdır!

o İsmail Hakkı YORULMAZ

Partimizin 100. Kuruluş Yıldönümü vesilesiyle sosyal medya mecralarında bol bol yazılıp çizilmeye başlandı. Yazılıp çizilenlerin çoğunluğu “askerlik anısı” misali nostalji kokan yazılar. Kötü değil. Bunun da olması gerekir. Ancak bunlardan önce Türkiye Komünist Partisi'nin bugün ne yaptığı ve yarın için ne yapması gerektiği konusunda görüş, öneri ve çalışmalar gerçekleştirmek gerekirken, bu tarz yaklaşımları yazılarda bulmak oldukça zor oluyor. Nedeni ise açık. Yazan arkadaşların veya eski yoldaşlarımızın önemli bir çoğunluğu partimiz TKP'yi “tarihsel” kategorisine kaldırmışlardır.

Biz öncelikle “tarihsel TKP” nitelemesine itiraz ediyoruz. Bu niteleme iki cenahtan geliyor.

Birinciler; Eskiden parti üyesi veya hatta yöneticisi olmuş olup, bugün farklı düşünen, TKP'nin artık tarihi araştırmalar ve yazıların konusu olması gerektiğini ifade edenlerdir. Bu arkadaşlar, partinin likidasyon kararını desteklemiş, hala destekleyen veya da sonuç olarak kabul etmiş arkadaşlarımızdır. Bu arkadaşlar günümüzde TKP'ye ihtiyaç olmadığını düşünen, siyasi yönelimlerini sağa doğru yelken açarak değiştirmiş arkadaşlardır.

İkinciler; Seksenli yılların sonuna kadar ve doğal olarak ondan sonra da TKP ile bağı olmayan, genellikle TİP, TEP veya 80'li yıllarda onların içinden çıkan grupların devamı niteliğinde olan, aralarında birkaç tane eski TKP üyesi veya sempatizanı bulunduran SİP ve SİP'in ayrışmasından doğan grupların mensupları. Bu gruplar kendilerini partimizden soyutlamak, zaten olmadıkları ve olamayacakları devamlılığı reddetmek için partimiz hakkında “tarihsel” nitelemesini kullanmaktadır.

Sürekli tekrar ettik. Türkiye Komünist Partisi'nde kurulu beri iki çizgi var olmuştur. Biri Mustafa Suphi'lerin Bolşevik ve Kominternci devrimci çizgisi, diğeri ise Şefik Hüsnü'lerin Kemalist, Cumhuriyetçi reformist çizgisi. Bugün TKP'yi “tarihsel” olarak ve birbirinden farklı olduklarını zanneden iki ayrı kümenin de birleştiği çizgi Şefik Hüsnü'lerin çizgisidir. Göreceğiz ve hep birlikte önümüzdeki aylarda izleyeceğiz, iki küme de Mustafa Suphi ve yoldaşlarını, Nazım Hikmet, Reşat Fuad, Yakup Demir, Bilen yoldaş ve Deniz yoldaşları, kısacası partimizin tarihine Mustafa Suphi'den, Kemal Tayfun Benol yoldaşa kadar adlarını kanla yazdıran yoldaşlarımızı es geçeceklerdir. Onlar, partimizin derin konspirasyon koşullarında yürüttüğü örgütsel çalışmada ve işçi sınıfı içindeki savaşımında hatalar, eksikler arayacaklar, bu olguları ön plana çıkaracaklardır. Yetmeyecek, Yakup Demir yoldaşa, Bilen yoldaşa, A.Saydam yoldaşa dil uzatacaklar. Bu da yetmeyecek, Uluslararası Komünist Hareketin önderlerine, Lenin ve Stalin yoldaşlara dil uzatacaklardır. Zamanları kalır, nefesleri yeterse de Reel Sosyalizmin başta Sovyetler Birliği olmak üzere ülkelerindeki uygulamalara, Demokratik Almanya Cumhuriyeti'ne, Bulgaristan'a Çekoslovakya'ya, Macaristan'a, Polonya'ya, Romanya'ya dil uzatacaklardır. Hızlarını alamazlarsa da bugün Çin Halk Cumhuriyeti, Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti ve Küba Cumhuriyeti'ne yönelik anti-komünist sataşmalarda bulunacaklardır. Farklı yazı ve yayınlarda şimdiden bunun işaretleri alınmaktadır.

Konunun özü, Marksizm-Leninizm'e itiraz etmek, işçi sınıfının bilimini red etmek, Marks ve Engels'in yaşadıkları, yapıtlarını ortaya koydukları ve mücadele ettikleri dönemlerde birer “dahi” olduklarını belirtep, günümüz sorunlarına yanıt veremeyeceklerini ortaya koyma çabası olacaktır. Lenin'i ise sonuçta başarılı olamamış bir Sosyalizm pratiğinin kuramcısı olmak, Stalin'i Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin yenilmesinin suçlusu ilan etmek olacaktır.

Buna koşut olarak da Marksizm-Leninizm'in, işçi sınıfının bilimini yaşama geçirmek için tüm komünist önderlerin olmazsa olmaz olarak nitelikleri işçi sınıfının politik öncü örgütü olan Komünist Partisi'ni inkar etmek olacaktır. Leninci Yeni Tip Parti teorisini de bu anlamda günümüz koşullarına uygun olmamakla eleştirerek itirazlarını dile getireceklerdir. Kimileri bunu açık açık yaparken, “komünist” adını kirletip kullanarak, günümüzde grup nitelikli “partiler” olarak yer alanlar ise bu ilkeleri pratikte uygulamayarak, legalist, parlamenterist ve reformist nitelikleri ile Leninci Partiyeye olan itirazlarını dillendirmeden yok sayacaklardır. Bu

konu bugün pratikte böyle işlemektedir.

TKP üyeleri, kadroları, sempatanları ve çevresi partimizin 100. Kuruluş Yıldönümü'nü derin illegalite koşullarında, konspirasyon kurallarını göz bebekleri gibi koruyarak, ama işçi sınıfı içinde, yoksul emekçi halklar içinde örgütlenip kök salarak, Kürt halkının özgürlük mücadelesi ile sadece dayanışma içinde olarak değil, fiilen destekleyerek karşıyorlar. TKP, Türkiye devrimini legalist, parlamenterist ve reformist yolla değil, işçi sınıfının bilimi Marksizm-Leninizm'in ilkeleri ışığında her alanda mücadele ederek gerçekleştirmek için mücadele ederek, örgütlenerek karşıyor. Legal olanakları mümkün olduğu kadar değerlendirerek, ama sınıf düşmanımızın anladığı dilden karşısında duracak ve onu alt edecek tüm alanları doldurarak karşıyor. Çünkü TKP yok edilemedi, likide edilemedi, burjuvazinin hevesi kursağında kaldı.

TKP'liler partimizin 100. Kuruluş Yıldönümünü Program ve Tüzük tartışmaları ile değerlendiriyor. Bu topraklarda işçi sınıfının ve ezilen halkların kurtuluşunun zafere ulaşması için gereken çalışmaları iğneyle kuyu kazarak, fabrikalarda, işyerlerinde, tersane, liman ve madenlerde, işçi yatağı semtlerde ve köylerde parti temel örgütleri kurarak karşıyor. Rojava demokratik devriminin kazanımlarını korumak ve ilerletmek için bilfiil direnenek karşıyor. Yeni parti kadrolarını, genç kadın ve erkek yoldaşlarımızı Marksizm-Leninizm eğitimi ile yoğurarak karşıyor. Partinin saflarını her türlü sapmaya karşı bir savaş örgütünün gerektirdiği kistaslarda arı tutarak karşıyor.

Partimiz, geçmiş deneylerden ders çıkarıyor. TKP, grupların birleştiği bir çatı örgütü değildir. Saflarını parti tüzüğünün gereklerini yerine getiremeyecek, illegal parti örgütlenmesinin gerektirdiği fedakarlıkları, cesareti ve yaşam biçimini uygulayamayacak olanlar ile doldurmuyor. Yaşamında bir şeyler kaybetme tedirginliği ve hesabı ile yaklaşanları üye yapmıyor. Düşmanın güvenlik ve istihbarat örgütleri karşısında komünist onuru, ilkeleri ve duruşu ezdirmeyecek, gerekirse canını ortaya koyabilecek kadroları örgütüyor. Bu şekilde partiyi destekleyebilecek, çevresinde olabilecek, partinin politikalarının yaygınlaşmasını sağlayabilecek kadroların yıpranmamasını ve parti yaşamı ile çelişkiye düşmelerini engelliyor. Bu kadrolar vasıtasıyla legal alanda partimizin görüşlerinin yaygınlaşmasını sağlıyor. İlegal parti aparatı ile hiç bir bağlantı olmadığı, sadece partinin görüş ve politikalarını yayın organlarından alıp yaygınlaştırdıkları için legal alanda yürütülen çalışmaların örgütsel olarak bir tehlike olmasının önüne geçiyor. TKP, burjuvazinin yasakladığı yok etmeye çalıştığı bir parti olarak, günümüzün yeni teknolojik olanaklarının devlet tarafından kullanımının tehlikelerini bertaraf ederek, ne yapması gerekiyorsa yapıyor. Özet olarak tek bir cümle ile ifade edersek: TKP “tarihi” değil yasaklıdır, yaşıyor ve savaşıyor!

Türkiye Komünist Partisi Programı -Taslak- Giriş bölümü

Türkiye Komünist Partisi, Türkiye'nin en eski partisidir. Kemalisterin henüz İngiliz emperyalistleri ile uzlaşmasından önce başlatılan Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın ateşleri içinde ve Rusya'da Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin etkileri altında, 10 Eylül 1920 yılında kuruldu.

Türkiye Komünist Partisi'nin kurucuları, ilk Genel Başkanı Mustafa Suphi, ilk Genel Sekreteri Ethem Nejat ve aralarında Merkez Komitesi üyelerinin de bulunduğu toplam on beş yoldaşımız, 28-29 Ocak 1921 gecesi, 23 Nisan 1920'de yeni kurulan Birinci Meclis ve Mustafa Kemal ile görüşmek için Ankara'ya giderken, Kemalist burjuvazinin cellatları tarafından Karadeniz'in derin sularında boğularak katledildiler.

Komünistlerin ülkede ve Birinci Meclis'te istenmemelerinin nedeni 29 Ekim 1923'de "Cumhuriyetin İlanı" olarak duyurulan, 1921 Anayasasını yok sayan ve milliyetçi, ırkçı, işçi sınıfı ve halklar düşmanı 1924 Anayasasının planlanmasıydı. TKP'nin Birinci Programı, 1921 Anayasası ve Birinci Meclisi dikkate alan, demokratik içeriğini Sosyalizme büyütme hedefleyen bir programdı.

Mustafa Suphi önderliğindeki Türkiye Komünist Partisi, Kafkasya'da Türkiyelilerden oluşturulan Kızıl Alaylar ile emperyalist, işgalci güçlere karşı yürütülen Ulusal Kurtuluş Savaşını sosyal kurtuluşa yükseltmek amacıyla geliyordu. Kızıl Alaylar, Yeşil Ordu birlikleri ve bölgelerde oluşturulan Komünist Birlikler ile cephelede yer alacaklardı.

Türkiye Komünist Partisi, Türkiye burjuvazisinin İngiliz emperyalizmi ile uzlaşmasını engellemek, Ulusal Kurtuluş Savaşını, Toplumsal Kurtuluş Savaşına yükseltme amacını güdüyordu. İşbirlikçi Kemalist burjuvazinin amacı ise, TKP'nin bu politikasını boşa çıkarmak idi. Mustafa Suphi, Ethem Nejat ve yoldaşlarımızın katli de, Kızıl Alayların Anadolu topraklarına girişinin önlenmesi de, Türkiye Komünist Partisi'nin 12 Eylül 1922'de yasaklanması da bu amaca hizmet eder.

Türkiye Komünist Partisi üzerindeki resmi yasak 1922 yılından beri süregelmektedir. Türkiye Komünist Partisi burjuvaziden yasallık dilenmemektedir. Türkiye Komünist Partisi bu yasağı fiilen kıracak ve bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da işçi sınıfımızın ve emekçi halklarımızın nezdindeki meşruiyetine dayanmayı temel alacaktır.

Türkiye Komünist Partisi'nin tarihi, cesaret, yiğitlik ve kahramanlık tarihidir. Partimiz, Mustafa Suphilerden başlamak üzere daha sonraki derin gizlilik koşullarında, baskı, saldırı ve tutuklama ortamlarında, yüksek komünist idealler ve onun taşıyıcısı olan partimizin katledilen, tutuklanan, insanlık dışı işkencelerden geçen, sürgünler yaşayan yoldaşlarımızın, kahramanca mücadele eden ve düşen yoldaşlarımızın omuzlarında yükselmiştir.

1982 yılında, faşist diktatörlüğün sorgu odalarında, sır vermeden canını veren, komünist onuru ayakta tutan, Merkez Komite üyemiz Deniz yoldaşımız (Mustafa Asım Hayrullahoğlu), 10 Ekim 2015 Ankara Katliamı'nda can veren Merkez Komite üyemiz Kadri Erol yoldaşımız (Kemal Tayfun Benol) Partimizin onurlarıdır. 1950'li, 70'li ve 80'li yıllarda tabutluklarda direnen, işkencehanelerde ve mücadeleler içinde, sokaklarda, alanlarda katledilen yoldaşlarımız Türkiye Komünist Partisi'nin onurudur.

Bu Program, Türkiye Komünist Partisi'nin beşinci programıdır. Birinci Program; 1920 yılında partimizin kuruluşunda kabul edilen programdır. Birinci Program, Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin etkileri altında ve Ulusal Kurtuluş Savaşı koşullarının programıdır. İkinci Program; 1926 yılında, partimiz yasaklandıktan sonra, yeni koşullara uygun olarak, temelde önüne emperyalizm ile işbirliği yapan Kemal CHP iktidarına karşı mücadeleyi ele alan programdır. Üçüncü Program; 1974 yılında yayınlanmış, partimizin Bilen yoldaş önderliğinde gerçekleştirdiği 1973 Atılımı'nın eseridir. Ülkede yükselen sınıf savaşımının ve uluslararası alanda keskinleşen sınıf çatışmasının gereklerine göre hazırlanmıştır. Dördüncü Program; 1983 yılında, askerel faşist diktatörlük ve partimize yönelik operasyonlar döneminde kabul edilmiştir, faşist diktatörlüğe karşı mücadele programı olarak bağlatılmıştır.

Parti tarihimizin kimi dönemlerinde, belge ve politikalarında Kemalizmin, reformizmin ve sağa kaymanın etkileri görülmektedir. Bu etkiler, Mustafa Suphi ve yoldaşlarının katlinden sonra, Şefik Hüsnü çizgisinin Kemal etkilerinden kaynaklanmaktadır. Aynı çizginin bir ifadesi olan Dr.Hikmet Kıvılcımlı ve Mihri Belli'nin etkilerine 1973 Atılımında İ.Bilen yoldaş önderliğinde son verilmiştir. İ.Bilen yoldaşın, 1983 yılında ölümünden sonra partimizi likidasyona dek sürükleyen Haydar Kutlu (Nabi Yağcı) yönetimindeki Merkez Komite, bu eğilimleri tekrar güçlendirmeye çalışmıştır.

Partimizin tarihi olumlu ve olumsuz yanlarıyla, ideolojik, politik ve örgütsel alanda bir bütündür. En ağır ihanetler de, en şanlı kahramanlık örnekleri de Parti tarihimizin bize bıraktığı bir mirastır. Parti tarihinde rol üstlenmiş her birey bu tarihin bir parçasıdır, yok sayılamaz. Parti tarihindeki tüm inişler çıkışlar, provokasyon ve likidasyonlar bir gerçektir. Bu

olgular var olduğu için geçmişte ve günümüzde Parti tarihinin farklı dönemlerinde, her defasında "tekrar ayağa kalkmak", "yeniden örgütlenmek", "dağılan örgütleri tekrar oluşturmak", "likidasyona son vermek" olgularından söz etmek durumunda kalınmıştır ve kalınmaktadır.

Kimi dönemlerde Kemal çizginin partimizdeki etkinliği, dahili olgular kadar Komintern ve SSCB, dolayısıyla SBKP dış politikası gibi olgular ışığında da ele alınmalıdır. Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin kuruculuğu ve sınıf düşmanı emperyalizm ile uluslararası alanda yürütülen keskin sınıf mücadelesi, Türkiye'nin, jeopolitik konumu temelinde ele alındığında Türkiye'de işçi sınıfının politik mücadelesinin gelişmesinin aleyhinde kimi sonuçların gerçekleşmesine de sebep olmuştur. Kuşkusuz ki işçi sınıfının mücadelesinde genel çıkarları özel çıkarlarının üstünededir, onun için bu tespitemizi genelleştiremeyiz. Ancak, bazı dönemlerde parti yönetimlerinin gerekli görüş ve müdahaleleri gerçekleştirememeleri ve bunun sonucunda oluşan ideolojik, politik ve örgütsel hasar ve kayıplar parti tarihimiz açısından yaşanmış bir gerçekliktir. Partimizin bundan sonraki dönemde yürüteceği tarih çalışması parti tarihimizden gerekli ders ve deneyleri çıkarmamız açısından önem arz etmektedir. Partimizin tarih çalışması, komünizme inancı kalmamış, burjuva ideolojisinin etkisinde olan unsurların değil, ancak ve ancak Partimizin, yani komünizme ve partili mücadeleye inancını koruyan ve tarihi bu doğrultuda bir mücadele silahı olarak gören inancılı kadroların işi olmalıdır. Tarih çalışması sınıfsal ve partili bir çalışmadır, tarafsız olamaz.

1990'larda gerek Partimizde, gerekse dünyada yaşanan örgütsel ve politik likidasyon, esas olarak, daha önceleri başlamış olan ideolojik revizyon sürecinin pratikteki sonucudur. Her likidasyon, özü ve başlangıcı itibarıyla ideolojiktir; ve yaşamış olduğumuz likidasyondan çıkmanın yolu da Marksist Leninist bir ideolojik hattı güçlendirmekten geçer. Söz konusu olan Marksist Leninist ideolojinin yenilgisi veya aşılmaşı değil, ideolojinin revizyonunun ve deformasyonunun aşılması, Marksist Leninist teorinin, onun ilkelerine, sınıfsal ve devrimci özüne sadık kalarak, çağımızdaki yenilikleri kapsayacak şekilde geliştirilmesidir.

Bu çerçevede, Partimizin likidasyonuna son veren bugünkü Merkez Komitesi ve kadroları, ilkesel olarak tüm Kemal, liberal ve reformist eğilimlere kapıyı kapatmıştır. Parti Yönetimimiz, Mustafa Suphi'lerin, Ethem Nejat'ların, Nazım Hikmet'lerin, Reşat Fuad'ların, Yakup Demir'lerin, Aram Pehlivanyan'ların, İsmail Bilen'lerin, Deniz yoldaşların, Tayfun Benol'ların, Bolşevik, Kominternci, Leninci hattının temsilcisidirler.

Türkiye Komünist Partisi, Beşinci Programı ile eline güçlü bir silah almıştır. Bu Program doğrultusunda geliştirilmiş politikalar ile donanmış parti örgüt ve kadrolarımız, ülkemizdeki burjuva iktidarına sınıf savaşımı yoluyla son vererek, işçi sınıfının ve sömürülen tüm emekçi halkların iktidarını kurma yeteneğine sahiptir.

Türkiye Komünist Partisi'nin programının genel çerçevesini ve temel ilkelerini, Karl Marks ve Friedrich Engels tarafından hazırlanan, ilk defa 21 Şubat 1848 yılında yayınlanan "Komünist Parti Manifestosu" oluşturulmaktadır. Bu çerçeve, V.İ.Lenin tarafından, özellikle Parti teorisi, Proletarya Diktatörlüğü ve Emperyalizm Teorisi ile geliştirilen etmenler ile tamamlanmıştır. İşçi sınıfının Marksçı-Leninci teorisi, dünyada bilim özelliği taşıyan tek dünya görüşüdür. İşçi sınıfının dünya görüşü, tüm sosyal ve fen bilimlerinin bir sentezi olarak, doğadaki olgu ve dinamiklerin toplumsal yaşamdaki etkileri ve izdüşümleri temel alınarak geliştirilmiştir. Marksist Felsefe, Marksizmin Ekonomi Politikası ve Bilimsel Komünizm kuramları, işçi sınıfının dünya görüşünün, biliminin, bileşen temel öğeleridir. Biz bu dünya görüşünü Marksizm-Leninizm olarak veya İşçi Sınıfının Bilimsel Dünya Görüşü olarak nitelendiriyoruz.

Karl Marks ve Friedrich Engels, Komünist Partisi Manifestosunda, "... bugüne kadarki toplumların tarihi, sınıf savaşımının tarihidir ..." der. Bugün için de geçerli olan bu tespit, sınıf savaşımında proletaryanın, burjuvazinin iktidarını yıkana ve arti-değer sömürsünü ortadan kaldırına dek emek-sermaye ilişkisinin toplumların temel ilişkisi olduğunun ifadesidir. Bu ilişkiyi ortadan kaldırmak, sömürüye son vermek için komünistlerin görevi bu bilinci işçi sınıfına taşımak, sınıf savaşımını yükseltmek, devrimin ordusunu hazırlamak ve burjuvazinin iktidarını yıkmaktır.

Karl Marks, 11. Tez olarak da bilinen, 1845 yılında Feuerbach Üzerine Tezler adlı kısa notlardan oluşan özgün el yazısı eserinin son tezi olan onbirinci tezinde "Filozoflar dünyayı sadece yorumlamışlardır, asıl olan onu değiştirmektir" der. (Marx-Engels Werke / Tüm Eserler / Almanca, 3.cilt, Sayfa 533, Dietz Verlag, Berlin 1969). Türkiye Komünist Partisi, günümüz koşullarında, uluslararası ve ülkedeki durumu analiz ederek, enternasyonal bir mücadele olan, proletaryanın politik mücadelesine, kendi sorumluluğu alanındaki coğrafyada yapacağı katkıları bu Program ile belirlemiştir.